

въвъ висинето. Внимателно вървеше Реги на прѣдъ, а съкровището все още не му се откриваше. Изведнажъ прѣдъ него се изпрѣчи една дълбока зинала пукнатина. А пътятъ му бѣ отъ другата страна на тая пукнатина пакъ по острото ребро на скалата. Какъ ще я прѣмине той сега? Тя бѣ доста широка; по-широка отъ единъ неговъ голѣмъ скокъ! Трѣбваше ли да се уплаши и да се повърне, слѣдъ като бѣ изминалъ толкова дълъгъ пътъ? — Никога! Сърдцато погледна той на прѣдъ и хвана здраво фенерчето си; — единъ юнашки погледъ, едно наемане съсъ всички сили, единъ скокъ... и той си отдѣхна свободно. Реги достигна каквото искаше; стоеше вече радостенъ отъ другата страна.

Огледа се сега, за да намѣри по-нататъшния си пътъ и дълго пѣтува още безъ да види нѣщо. Нѣмаше и прѣчки, които да надвива. Крачеше така по тѣсното ребро на скалата, до като най-послѣ забѣлѣза, че тя се свършва въ нѣкакъвъ жгълъ. Нѣщо лѣщи, свѣти; но какво е? Обърна се насамъ, обърна се нататкъ — нищо нѣма; забѣлѣза само, че свѣтлината излизаше изъ задъ падащата вода.

— „Съкровището, съкровището! Стариятъ ималъ право!“ — извика радостно Реги и започна да бърза.

Падащата вода прѣскаше на срѣща му, умокри го, но той не искаше и да знае. Пътътъ му стана широкъ и тамъ, тамъ върху гладкитѣ камъни бѣ поставено свѣтяще като злато сандѣче.

Реги протегна ржка къмъ него; „*На безстрашния побѣдителъ*“ — прочете той на него. Радостно притисна сега сандѣчето до силно туптящото си сърдце! Той го бѣ спечелилъ честно, то бѣ негово!

Тукъ постоя нѣколко минути, до като надвие радостъта си, а слѣдъ това бързо трѣгна назадъ.